

Any 29, núm. 49, Diumenge II d'Advent, 9 de desembre de 2007.

UN ANTÍDOT A LA IMMEDIATESA

El temps d'Advent ens suggereix una dimensió a la qual ens convida tot l'Any litúrgic, en cada una de les seves etapes: transfigurar el temps viscut. Per la seva inscripció en la duració temporal, la litúrgia, lloc de l'encontre anticipat amb Aquell que ve, esdevé un antídot a la desmesurada reivindicació del "tot, ara i aquí", la immediatesa, l'exhauriment de les dimensions humanitzadores del temps –passat, present i futur– en la sola dimensió del present immediat.

El sentit litúrgic, per contra, transfigura el temps assumint la pluralitat dels seus ritmes humans i còsmics, particularment el setmanal, amb la vivència del diumenge, primer i vuitè dia, dia original, únic i definitiu, i primer dia dels temps nous. Així, qui viu l'any litúrgic aprèn a viure i a rehabilitar en el seu interior la paciència espiritual i la fidelitat.

EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT. Avui a les 19:15, A la Capella de la Puríssima, i cada diumenge, mitja hora de pregària i adoració silencioses davant Crist-Eucaristia. Pregària per les vocacions.

ESCOLA DE PREGÀRIA BEAT PERE TARRÉS. Dimecres, de 10:30 fins a 11:00 h, a la Capella del Santíssim, en acabar la missa de les 10:00 h. Dirigeix la trobada Mn. Manel.

PASTORAL DE LA SALUT. Reunió dimarts, 11 de desembre, a les 10:30 h. **CONSELL PASTORAL.** Dimarts, 11 de desembre, a les 20:15 h. En absència de Mn. Manel, presidirà Mn. Sergi.

CERCLES D'ESTUDI PER A JOVES. Els divendres, de 21.00 a 22.30 h a la rectoria. Un espai dedicat a la formació de joves cristians a partir dels 20 anys. El proper **divendres 14 de desembre**, estudi d'evangeli.

CANÇÒ NADALENCA. Com cada any quan arriba el Nadal, l'esplai farà el tradicional festival de Nadal. Participaran totes les tandes de nens i també els pares. El festival acabarà amb el sorteig d'una panera i un berenar. En acabar tots junts anirem a participar de la celebració de la Eucaristia. La cançò natalenca començarà el **dissabte 15 de desembre a les 17.30 al teatre del centre parroquial**.

CATEQUESI D'INFANTS. El proper **dijous 20 de desembre a les 18.00** al Centre parroquial, convidem als pares i famílies dels nens i nenes de la catequesi a acompanyar-nos per celebrar el Nadal tots plegats.

"GENERACIÓN BENEDICTO". Aquest **dilluns dia 10 a les 19h** a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona (Diputació 231) tindrà lloc la presentació del llibre **"Generación Benedicto. Cuestiones vitales de los jóvenes: Respuestas de acuerdo con el espíritu del Papa"**. A l'acte hi participaran el Cardenal de Barcelona, la Mireia Baylina (co-fundadora de "Generación Benedicto"), el Johannes Richenhagen (co-fundador de "Generation Benedikt") y el Sr. Ricardo Regidor (representant de Ediciones Palabra).

L'AGENDA DEL CENTRE PARROQUIAL. Dissabte 15 de desembre a les 22 h. i **diumenge 16** de desembre a les 18 h. **Teatre: "Niebla en el bigote"** de Jorge Llopis Establier, a càrrec del grup "Amics del teatre".

PRESENTACIÓ D'UN PROGRAMA D'EDUCACIÓ AFECTIVA I SEXUAL

"Aprendamos a amar" es un programa complet d'Educació Afectiva i Sexual dirigit a educadors de joves d'edats compreses entre els 11 i els 14 anys, als pares i al propis nois i noies.

En presència del Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, l'acte de presentació tindrà lloc **dimarts 11 de desembre a les 19:30 h. Lloc: Auditori FIATC. Diagonal 648**

EN EL CENTRE, L'ESPERANÇA

Bruno Forte, actualment arquebisbe de Chieti - Vasto i teòleg de fama internacional ha escrit aquest comentari sobre l'encíclica "Spe salvi" de Benet XVI al setmanari "Il Centro" el passat 1 de desembre de 2007).

La temptació més forta que podria ensenyorir-se del nostre cor enfront dels escenaris del temps en els quals vivim, marcats per l'angoixa del terrorisme i de la guerra i de la inseguretat econòmica i social, és la desesperació: "Pensar amb claredat i no esperar res" (Albert Camus). Si el risc dels temps de tranquil·litat i de relativa seguretat és el de la presumpció –en la il·lusió de poder canviar fàcilment el món i la vida –, en canvi el risc oposat –propi dels temps de prova– és el de viure la por del demà d'una manera més forta que la voluntat i el compromís de preparar-lo i de plasmar-lo. En realitat, "l'ansietat, el temor de l'esdevenidor, ja són malalties. L'esperança, per contra, és abans que tot, una distensió del jo...Ella entra en la situació més profunda de l'home. Acceptar-la o refusar-la és acceptar o refusar de ser home" (Emmanuel Mounier). Acollir el repte de l'esperança vol dir aleshores esdevenir veritablement humans. Per al cristià es tracta de recollir de manera nova i renovada la invitació dirigida per l'Apòstol Pere en la Primera de les dues Cartes a ell atribuïdes. "Adoreu el Senyor, Crist, en els vostres cors, sempre disposats a donar raó de l'esperança que hi ha en vosaltres" (I Pe 3,15). Ara bé, ¿què és el que podem esperar?": és aquesta la pregunta amb la qual es confronta Benet XVI en la seva encíclica sobre l'esperança cristiana, titulada *Spe salvi*, "salvats en l'esperança", com diu Pau en la carta als romans (8,24). Es tracta d'un interrogant profundament humà, que ens ateny a tots, des del moment en que tots tenim necessitat d'una "esperança fiable, en virtut de la qual poder afrontar el nostre present". Sí, perquè "el present, encara que sigui un present fatigós, es pot viure i acceptar si porta a una meta, si podem estar segurs d'aquesta meta i si aquesta meta és tan gran que justifiqui l'esforç del camí" (n.1).

A la pregunta "què podem esperar?", la fe cristiana dóna des del començament una resposta clara: "la redempció, la salvació...no és una simple dada de fet. Aquesta ens és oferta en el sentit que ens ha estat donada l'esperança" (ib). "L'esperança –afirma sant Tomàs d'Aquino– és l'espera d'un bé futur, ardu, però possible d'aconseguir-se": aquesta no és la simple dilatació del desig, sinó l'orientació del cor i de la vida a una meta alta, que valgui veritablement la pena de ser assolida, i que de tota manera apareix assolible només al preu d'un esforç seriós, perseverant, honest, capaç de sostenir la fatiga d'un llarg camí. En el mateix sentit, Kierkegaard defineix l'esperança "la passió per allò que és possible", posant particularment l'accent sobre l'element del "pathos", d'aquell amor dolorós i joïós que vincula el cor humà a allò del qual té profunda nostàlgia i espera. En una època de passions ideològiques, Roger Garaudy havia definit l'esperança "l'anticipació militant de l'esdevenidor", amb un subratllat - típic d'aquella època- de l'esforç prometeic del subjecte personal i col·lectiu en la realització del futur esperat. Finalment, el teòleg de l'esperança, Jürgen Moltmann l'havia definida, als inicis dels anys seixanta, com "l'aurora d'allò esperat, nou dia que acolora tota cosa de la seva llum", posant de manifest com viure l'esperança significa "portar l'esdevenidor de Déu en el present del món"

. L'encreuament d'aquests acostaments diversos a l'esperança mostra de quantes esperes no pot fer-se càrrec: heus ací per què cal distingir els dos possibles rostres del futur esperat. ¿"Redempció" o "emancipació"? La salvació desitjada i esperada, ¿és una flor de la terra despuntada gràcies exclusivament a l'esforç de l'home, o és un do que ve de Dalt, certament preparat i esperat, i tanmateix sempre sorprenent i irreductible a un càlcul purament humà?

La resposta a aquests interrogants és donada per l'encíclica per la mateixa paràbola de la "via moderna": una esperança humana, massa humana, no ha produït una més gran llibertat, igualtat i fraternitat. Com demostren totes les aventures ideològiques, l'esperança confiada al sol portador humà ha desembocat en l'infern dels totalitarismes, dels genocidis i de les solituds, en els quals l'altra ha estat reduït a adversari a eliminar o a mer "estranger moral" a ignorar. Per això, segons el Papa teòleg, conscients o menys, tots tenim necessitat d'una esperança més gran, d'una esperança última. La fe cristiana reconeix el fonament d'aquesta esperança en el futur de Déu, entreobert a l'home com a pacte i promesa en la història bíblica de la salvació i en particular en la resurrecció de Crist dels morts. La diferència entre l'utopia i l'esperança de la fe és aquella mateixa que hi ha entre l'home sol davant al seu demà, i l'home que ha cregut en l'adveniment de Déu i espera el seu retorn, anant-li a l'encontre amb inequívocs signes de preparació i d'espera. Davant als escenaris del temps i del cor, marcats per tantes raons de la por i de la inseguretat, l'esperança utòpica corre el risc de ser evasió consoladora, fuga de les responsabilitats del present. L'esperança de la fe –tot i no sostraiant-se a aquest risc– calcula amb l' "impossible possibilitat" de Déu, i precisament per això, amb aquella major audàcia de l'amor que fa possibles els altrament impossibles gestos de la caritat viscuda fins al fons. Si hi ha, per això mateix, un do que ens cal demanar a Déu per tots, aquest és aleshores l'esperança teològica: una esperança més forta que tot càlcul, i tanmateix humil i confiada en la promesa de l'Altre que ha vingut a visitar-nos. Aquesta esperança no és alguna cosa que es pugui posseir, sinó Algú que et ve a l'encontre i et posseeix, Aquell pel qual paga la pena de viure, estimar i sofrir, arrelats i fonamentats en les paraules de la seva promesa: "Heus ací que jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món" (Mt 28,20). Una esperança de la qual el món de l'inici del tercer mil·lenni té més que mai necessitat per viure i per construir el demà...

